

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 445.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](#)

& castitatem repuerascamus, ut aut mentis perfectionem assequamur, aut ad virtutum perfectum, atque operarium inconfusibilem subuehamur.

Eidem. 443.

Quod à diuina mente prædicto Paulo dictum est, loquebar ut paruulus, sapiebā ut paruulus, de Legis institutione ac disciplina ab eo scriptum est: cuius ratione ut paruulus loquens, Legem pueris datam seruabat: ut paruulus autem sapiens, Euangelicam doctrinam insectabatur, ac Legem defendebat. Postquam verò factus sum vir, euacuauit quæ erant paruuli: nimirum nec Legem abrogans, & Euangelica doctrina homines imbuens.

Eidem. 444.

Magnus ipsemet Apostolus, qui plus omnibus laborauit, ac Legem accurate coluit, te doceat, teneram in se diuinæ doctrinæ cognitionem esse, utpote in umbra obuelatam, atque obscurè duntaxat fese consciendam præbentem. Umbram enim, ut ipse pronunciat, habebat Lex futurorum, non ipsam rerum imaginem, quæ Euangeli commissa est, & ad quam figurae tendebant.

Eidem. 445.

Quidnam afferes, inquis, si & Lex puerilis erat, ut pueris data, & item Christiana institutio puerilitas rursum est, ut ex his Apostoli verbis constat, Lac vobis potum dedi, non cibum: nondum enim poteratis? Audi igitur. Cum Euangelica doctrina pueros à Lege accepisset, nec puram ac perfectam & absolutam ipsis cognitione impertire posset, nec mysteriorum mentis captum excedentium veritatem per ea patetam subito demonstrare (verbi gratia, diuinam essentiam in unitate subsistentem, atque in Trinitate constitutam, iis, qui unam duntaxat Dei hypostasim esse, quemadmodum & essentiæ opinionis

ωρίς ἀγνέαν, η̄ φρεσὶ πελεωθῆναι, η̄ εἰς ἄνδρα τέλειον ἐργάτην ἀνεπαιχιστοράνταναι.

Tῷ αὐτῷ. υμ.

Τὸς ὡς νήπιος ἐλάλουσι, ὡς νήπιος ἐφρόνουσι, εἰρηνήροις τῷ θεόφρονι Παιλαριπεῖ τῆς καὶ νόμον ἀγωγῆς αὐτῷ γέγενησαν, καὶ ἦν ὡς νήπιος λαλῶν, ἐψύλαττε τὸν νόμον νηπίοις δεδομένον, ὡς νήπιος φρονῶν, ἐδιάκε τὸν λόγον, ἀμύνων τοῖς τῷ νόμου ὅπερ δέ γέγονε, φονὶ, ἀπήρ, τὰ τῷ νηπίῳ κατηργῆσαι, οὐδὲ τὸν νόμον ἀκυρῶν, καὶ τὰ τῷ λόγῳ κατητηχέν.

Tῷ αὐτῷ. υμ.

Αὐτὸς ὁ μέγας ἀπόστολος, ὁ πλεῖστον πάντων κοπίσας, ὁ τὸν νόμον ἀκριβῶς μετελθῶν, παρέδεσσάτω σε, νηπίοις ἐναὶ καὶ αὐτῷ γνῶσιν τῆς θείας παραδεύσεως, ὡς ἐν σπιᾷ κεκαλυμμένην, καὶ ἀμυδρῶς μιορθρόν σκιάν ἔχει ὁ νόμος τῷ μελλόντων ἀγαθῶν ἀποφανόμενος, σόκον αὐτὸν τὴν εἰκόνα τῷ φραγμάτων, τῷ θητεύμεθι τὸ εὐαγγέλιον, ταῦτα δὲ οἱ νηποι επέβλεπον. ἀπ.

Tῷ αὐτῷ. υμ.

Πᾶσες φησι, εἴ ὁ νόμος νηπιάδης ὡς νηπίοις δεδομένος, καὶ οὐ καὶ Χειρὸν τοιχίεσσι, πάλιν τιγχανει νηπίοις, τῷ ἀπόστολον φάσοντος, Γάλα νῦν ἐπίποα, καὶ βρώμα. ὡπω γέρητον αὔτη τοίνυν νηπίοις οὐ τῷ νόμου ὁ εὐαγγελικὸς λόγος δεξάμενος, καὶ τῆς ἀκραφῆς καὶ πτελοτάπης γνάσσεως μεταδοῦνας αὐτοῖς οὐ δυνάμενος, καὶ ἀθρόαν ἀποδεῖξα τῷ οὐρανῷ τοῖς μυστησιών, τοὺς δὲ αὐτῷ φανερωθεῖσαν ἀληθειαν, οἷον τῶν θείων οὐσιῶν καὶ μονάδων ὑφεγένεσαν, καὶ μονάδη τριάδη. δὲ καθετῶσαν, τοῖς μίαν καὶ τρισσαπτον θεῖον ἀστρονομίαν φανταζομένοις, παλιν

πάλιν τῷ νόμῳ λεγούσιν περὶ σίσασιν
χρήσιμων τὸν οὐτόν τοῦ παύδα γαγγί-
ζενταν, ἐξ αὐτῶν τὰς τὸν πελεῖον
δογμάτων μαρτυρίας ὑπέφερό μνος,
ὅπος γάλα ποτίζει Παῦλος τὸν νεο-
γνών τοῦ κυρίου λαὸν, σοφῶς αὐτὸν
ἀφ' τῆς νόμου πηπόντος παιδεύων
τὸν πελεύσης.

Παλλαδίῳ. υμῖς.

Εἰ μητένεις ἀπὸ Σραμάτων, πίκρεω-
λοιδρίας, φραγεῖς λοιδερίας, καλὸν γέροντον
τὸν ἐμφορεῖθαι, ή ταῦτας Βεβηλώ-
θαι. εἰ δὲ τὸν μὴν ἀπέχει, ταῖς
δὲ μολυών, ἔοικας τοὺς μικροὺς περ-
σευχορόθε, καὶ πλεῖστα βλασφη-
μοῦσι.

Αυτόχθῳ. υμῖς.

Ἐδει μὲν ἄπαντας τοὺς κυρίων τῷ
θεῷ ἡμῖν ἱερωμένας, καὶ σκηνοῖς
ὑπηρεσίᾳ ἐντεταγμένας, τὰς ἀλλί-
λων λύτραις ἔρεις τε καὶ μανιώδεις ἀμ-
φιβολίας, ἀλλὰ μὴν αὐτοὺς ἐπέρωθεν
ἐργανίζεσθαι τὰς ἑαυτῶν συνηγορείας.
ἀλλ' ἐπειδὴ πορές μόνα βλέπουσι τὸ
διάφορα, κακέντην κένθοντα ἀγιαστέραν
τὸν σκηνοῖς, παρ' ἓνδα φιλέσεργο
δέχονται, θεὸν τὸν κοιλίαν ἤρουσιν.
διὸ τὸν καὶ τὸ θεῖον βλασφημεῖται, καὶ
σεβάσμοιον ὄνομα. τὸν δὲ κρηπτόνων
ἀμελοῦσι, καὶ οὐδὲ λόγον τὸν τυχόντος
ποιοῦσι ταῦτα. ἀλλὰ θαυμάσιον, ὃς τὸ εἰρη-
μόνον παρὰ τοῦ ἡλιαρέτα Ιερώνον, καὶ
ἀληθές έστι, καὶ τὸν θεῖας ἔχει γρα-
φὸς τὸν ἀπόδειξιν. οὐ γέροντος
λογοθέτος Φίλιππος, οὐ τοῖς δεκαδόντοι κα-
ταλεγόμενος, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἀπόλατόν
μετα τοῦ ἀριστεώς καὶ ἀρχιερατικοῦ
τὸν καλλιτελεον μαρτύρων Στεφάνου
θεοί λεγεῖσι περὶ τὸν τὸν χειρῶν οἱ
κονομίαι, οὗτος οὖτις ὁ καὶ τὸν Εὐνοῦ χρ-
βαπτίσας, καὶ τὸν Σίμωνα κατηγό-
ρας.

errore sibi fingebant) idcirco ad confir-
mandos & permouendos eorum, quos in
disciplinam acceperebat, animos, Legis ope-
ra utitur, nimis ab ea perfectorum dog-
matum testimonia petens. Ad hunc mo-
dum Paulus nouum ac recens ortum Do-
mini populum lacte irrigat, dum per Legis
puerilitatem sapienter ei perfectam do-
ctrinam tradit.

Palladio. 446.

Si à cibis abstines, quid conuitis & ma-
ledictis tanquam carnibus vesceris? Præ-
stiterat enim illis ingurgitari, quām his
contaminari. Quod si ab illis abstinen-
tis, his inficeris & conspurcaris, ei similis es,
qui non nihil precatur, magna autem ex
parte Deum impiis & contumeliosis vo-
cibus incessit.

Antiocho. 447.

Oportebat quidem omnes qui Domini
Dei nostri cultui consecrati, atque ad Ec-
clesiæ ministerium destinati sunt, mutuas
suas contentiores ac furiosas controuer-
sias comprimeri, non autem ipsos aliunde
patrocinia sua extrogare. Quoniam autem
ad stipendia duntaxat oculos coniectos
habent, sanctiorēmque eam Ecclesiam es-
se ducunt, à qua vberiorem viuctus copiam
acciunt (ventrem videlicet pro Deo ha-
bentes, causāmq[ue] cur diuinum ac vene-
ratione prosequendum nomen blasphemis
vocibus laceretur, præbentes:) melio-
rum autem rerum curam abiiciunt, nec
vel tantulam earum rationem habent, il-
lud scito, vir admirabili virtute prædite, id
quod à probo viro Hierone dictum est, &
verum esse, ac diuinæ Scripturæ testimo-
nio confirmari. Neque enim Philippus A-
postolus, qui inter duodecim recensetur,
verūm unus ex septem illis, qui cum strenuo
ac virtute præstanti, & palmatorum
martyrum duce Stephano ad viduarum
curā gerendam ascisti sunt, ille est, qui &
Eunuchum Baptismo donauit, & Simonem
Christianam fide imbuit.